

**« επί δε τω ρήματί σου χαλάσω το δίκτυον ...» –
Κυριακή Α' Λουκά.**

Αρχιμανδρίτης Δωρόθεος Τζεβελέκας (†).

Ευαγγελικά αναγνώσματα.

Ο Θεός έχει πάντοτε ένα καλύτερο σχέδιο για εμάς από αυτό που έχουμε εμείς για το εαυτό μας. Θα πρέπει, κάνοντας χρήση του αυτεξουσίου, να του επιτρέψουμε να το ενεργοποιήσει.

Η σχέση του ανθρώπου με τον Θεό έχει διάφορες βαθμίδες αγάπης. Συνήθως οι άνθρωποι χρησιμοποιούν τον Θεό για να καλύπτει τις ανάγκες τους. Ο Θεός ασφαλώς θέλει να δίνει στα παιδιά του. Ο Κύριος είπε «αιτείτε και δοθήσεται υμίν, κρούετε και ανοιγήσεται...». Είπε ακόμη «μήπως αν ζητήσει το παιδί ψωμί ο Θεός θα του δώσει πέτρα;». Ο Θεός είναι πάροχος, δοτήρ, πηγή αγαθών και αγαθότητας. Μία βαθύτερη σχέση αγάπης με τον Θεό είναι όταν ο άνθρωπος δεν ζητά μόνο από τον Θεό, αλλά αναρωτιέται αν μπορεί κάτι να του προσφέρει. Βεβαίως ο Θεός είναι τέλειος και ανενδεής, όμως η στάση αυτή δείχνει έξοδο από τον εγωκεντρισμό και εγκαινιάζει μια αμφίδρομη σχέση αγάπης με τον Θεό. Ο άνθρωπος παύει να ζητά μόνο και αρχίζει να αγαπά τον Θεό.

Ο Κύριος είπε: «όποιος με αγαπά τηρεί τις εντολές μου». Η τήρηση, λοιπόν, των εντολών του Θεού είναι μία πράξη αγάπης και όχι δουλικού φόβου. Ο φόβος και το συμφέρον, ακόμη κι αν αυτό είναι ο Παράδεισος,

είναι εκδηλώσεις μιας ιδιοτελούς καρδιάς, όπου το προσωπικό συμφέρον κυριαρχεί. Αληθινή εκδήλωση αγάπης για τον Θεό είναι όταν δεν μπορείς να ζήσεις χωρίς αυτό που είναι ο Θεός. Δεν ζητείς τίποτε παρά μόνο Εκείνον, τίποτε δεν σε θέλγει παρά μόνο ο Θεός, δεν θέλεις να σε παρηγορήσει άλλος παρά μόνο ο Θεός, δεν θέλεις λόγια για τον Θεό αλλά θέλεις τον ίδιο το Θεό. Αυτό συμβαίνει όταν η ζωή σου χριστοποιείται και βλέπεις κατά τον Παύλο να είναι «τα πάντα και εν πάσι Χριστός».

Μπορείς, λοιπόν, να αρχίσεις την σχέση σου με τον Θεό από προσωπική ωφελμιστική βάση, αλλά σε αναμένει μία τεράστια, σχεδόν αβυσσαλέα αγάπη στη οποία καλείσαι να ανταποκριθείς. Η σχέση μας με τον Θεό είναι σχέση αγάπης και δεν μπορείς, καθώς πορεύεσαι προς Αυτόν, παρά να αγαπάς όλους τους ανθρώπους και κάθε κτίσμα που έγινε από τον Θεό. Ο Θεός δεν είναι τιμωρός ή εκδικητικός ή αναζητά δικαίωση κάθε είδους, είναι αγάπη. Η πορεία του ανθρώπου προς τον Θεό είναι μία πορεία προς την αγάπη και τίποτε δεν μπορεί να παρηγορήσει την ψυχή του ανθρώπου, ούτε πλούτη, ούτε δόξα, παρά μόνο η θεία αγάπη. Οι άνθρωποι που έφτασαν σ' αυτήν είναι πάντα αναστάσιμοι, έμπλεοι αυτής της αγάπης. Από την άποψη αυτή ο Παράδεισος αρχίζει από την γη όταν βιώνει κανείς αυτή την αγάπη. Ο άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης ζητούσε από τον Θεό να ελαττώσει αυτό το αίσθημα της θείας αγάπης γιατί δεν μπορούσε να αντέξει άλλο. Αυτός είναι ο μισθός των Αγίων: η βίωση της θείας αγάπης.

Βεβαίως, για να φθάσει κανείς σε τέτοιες καταστάσεις χρειάζεται η ορθόδοξη άσκηση. Μέρος αυτής της άσκησης είναι η εκκοπή του θελήματος μπροστά στο θέλημα του Θεού αλλά και του πνευματικού πατρός. Αυτό που μοιάζει βασανιστικό και ακατόρθωτο είναι στην ουσία ένα βήμα προς την ίαση της ψυχής του ανθρώπου. Ο άνθρωπος καταδυναστεύεται από την κυριαρχία του θελήματός του και δρα ως θεός, καταρτίζοντας δικές του θέσεις και εντολές, αγνοώντας τις θείες εντολές. Όταν όμως υποχωρεί το θέλημά του μπροστά στο θείο θέλημα, κάνει βήματα προς την αγάπη του Δημιουργού του. Ο ίδιος ο Κύριος στην εναγώνια προσευχή του στον κήπο της Γεσθημανή είπε στον Πατέρα του « ουχ ως εγώ θέλω αλλ' ως συ ».

Στο σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα ο Πέτρος είπε: «Επιστάτα, διόλης της νυκτός κοπιάσαντες, ουδέν ελάβομεν· επί δε τω ρήματί σου χαλά-

σω το δίκτυον». Το αποτέλεσμα της υπακοής στο θείο θέλημα είναι η χάρις. Ο Πέτρος άκουσε από τον Κύριο: «μη φοβού· από του νυν ανθρώπους έση ζωγρών». Δια της υπακοής ανήλθε από το επίπεδο του ψαρά στο επίπεδο του Αποστόλου. Έτσι και αυτό που ονομάζουμε πειρασμό είναι στην ουσία του αναγνώριση κάποιας αδυναμίας στην προσωπικότητά μας και πρόσκληση για πνευματική βελτίωση και χρειάζεται να το διαχειριζόμαστε με υπακοή.

Για τους παραπάνω λόγους πρέπει να υπακούμε σε όλους τους λόγους του Ευαγγελίου και όχι μόνο επιλεκτικά σε μερικούς. Οι λόγοι του Κυρίου είναι χάρις και εμπεριέχουν δύναμη. «Τα λόγια του Κυρίου λόγια αγνά, αργύριον πεπυρωμένον επταπλασίως, κεκαθαρμένον». Έξω από τον Θεάνθρωπο δεν υπάρχει πραγματικός άνθρωπος. Εφ' όσον ο Θεός δια του λόγου του εποίησε τον κόσμο σημαίνει ότι οι ίδιοι οι λόγοι του έχουν αναπλαστική ισχύ. Από αυτή την άποψη είναι πολύτιμη η μελέτη των λόγων της Αγίας Γραφής γιατί πίσω από τις γραμμές της Βίβλου κρύβεται το Άγιο Πνεύμα, που ζωοποιεί και ανακαινίζει τον άνθρωπο.

Από το βιβλίο: Αρχιμανδρίτου Δωροθέου Τζεβελέκα, ΔΙΗΓΗΣΟΜΑΙ ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΣΟΥ (η αγάπη του Θεού στα κυριακάτικα Ευαγγέλια). Θεσσαλονίκη 2015.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>